

Η πρώτη μου Ιστορία

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Κωνσταντίνος Κανάρης

Εικονογράφηση
Ναταλία Καπατσούλια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μεγάλωσε μες στου Αιγαίου τα νερά,
σ' ένα μικρό νησί που λέγεται Ψαρά.
Με τη φωτιά πολέμησε στη θάλασσα, στην καταιγίδα,
μπουρλότο έβαλε στου εχθρού τη ναυαρχίδα.
Το θάρρος του, την τόλμη του θαυμάζαν κι εκτιμούσαν,
ως τα βαθιά γεράματα τον σέβονταν και τον τιμούσαν.

Ποιος είναι;

Γεννήθηκε το 1793

στα Ψαρά, όπου μιλούσαν κιόλας για ελευθερία
Κωνσταντή τον είπαν και τον μεγάλωσαν σε βάρκες, σε καϊκ
τα γράμματα του έμαθαν κάτω απ' τ' αλμυρίκια

Από μικρός τού άρεσε ν' ακούει παραμύθια
απ' των Ελλήνων τον καιρό πάνω στα μαυρολίθια.

Μα πώς γίνεται τόσα να κάναν οι Έλληνες παλιά
και τώρα να ζούμε μέσα στη σκλαβιά;

Θα 'ρθει η ώρα που το γένος θ' αναστηθεί,
όρθιο πάλι στον κόσμο θα σταθεί!

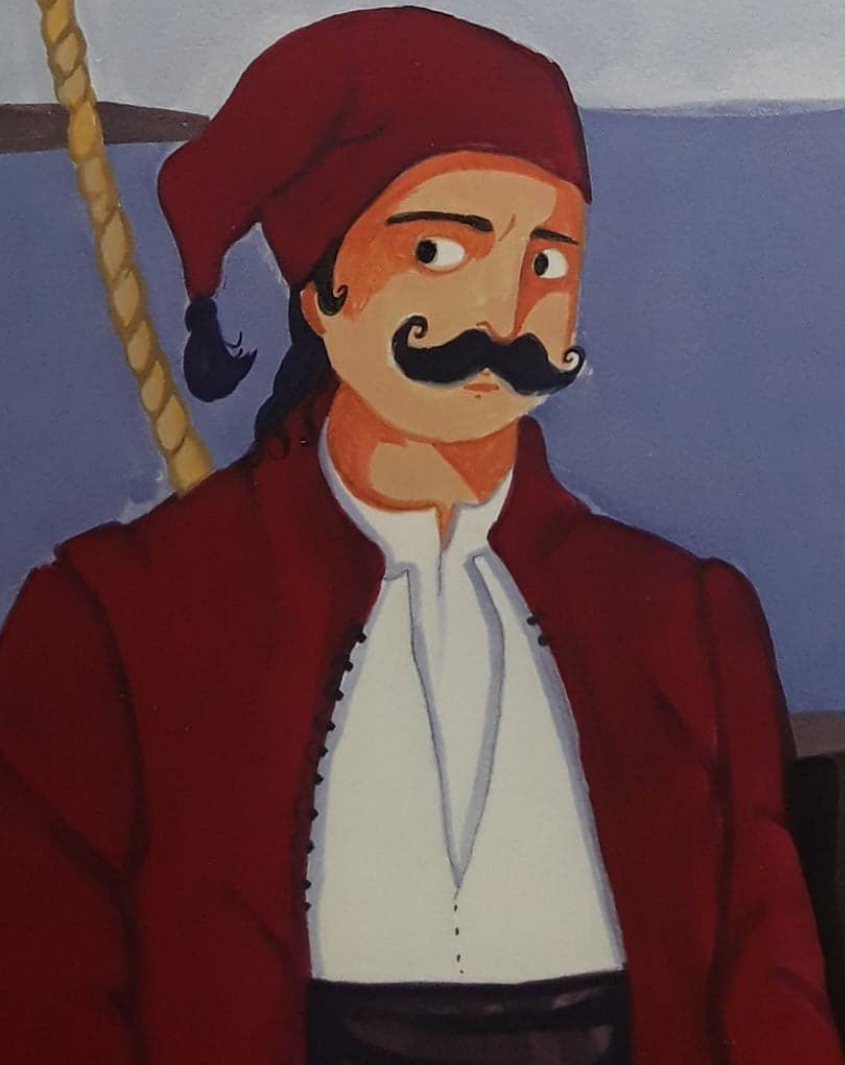

Μικρός ο Κωνσταντής χάνει τον πατέρα του
και στη στεριά δε θέλει άλλο να περνά τη μέρα του.
Μπαίνει στα καράβια κι αρχίζει τα ταξίδια,
τις θάλασσες μαθαίνει, την αλμύρα στα σανίδια.

Είκοσι χρονών είναι πια σωστός θαλασσινός,
καπετάνιος έμπειρος και τολμηρός.
Τη θάλασσα γυρίζει, πιάνει κάθε λογής λιμάνι,
Μαρσίλια, Οδησσό και Μάλτα - τη ρότα του δε χάνει.

Τότε, σ' ένα ταξίδι του στην Οδησσό,
μαθαίνει για τη Φιλική Εταιρεία,
στο γένος των Ελλήνων, λέγανε, θα φέρει την ελευθερία.
Χαρούμενος πίσω γυρνά, στο απόμερο νησί του,
τα νέα βιάζεται να πει, φωτίζει η ψυχή του.

Μα όταν φτάνει στα Ψαρά, όλοι μιλούν για λυτρωμό, ράβουν σημαίες ψαριανές, ετοιμάζονται για τον ξεσηκωμό.

Κι εγώ μαζί σου, καπετάνιο! Όλοι για τον αγώνα!

Καπετάν Νικόλας Αποστόλης:
αρχηγός του ψαριανού στόλου.

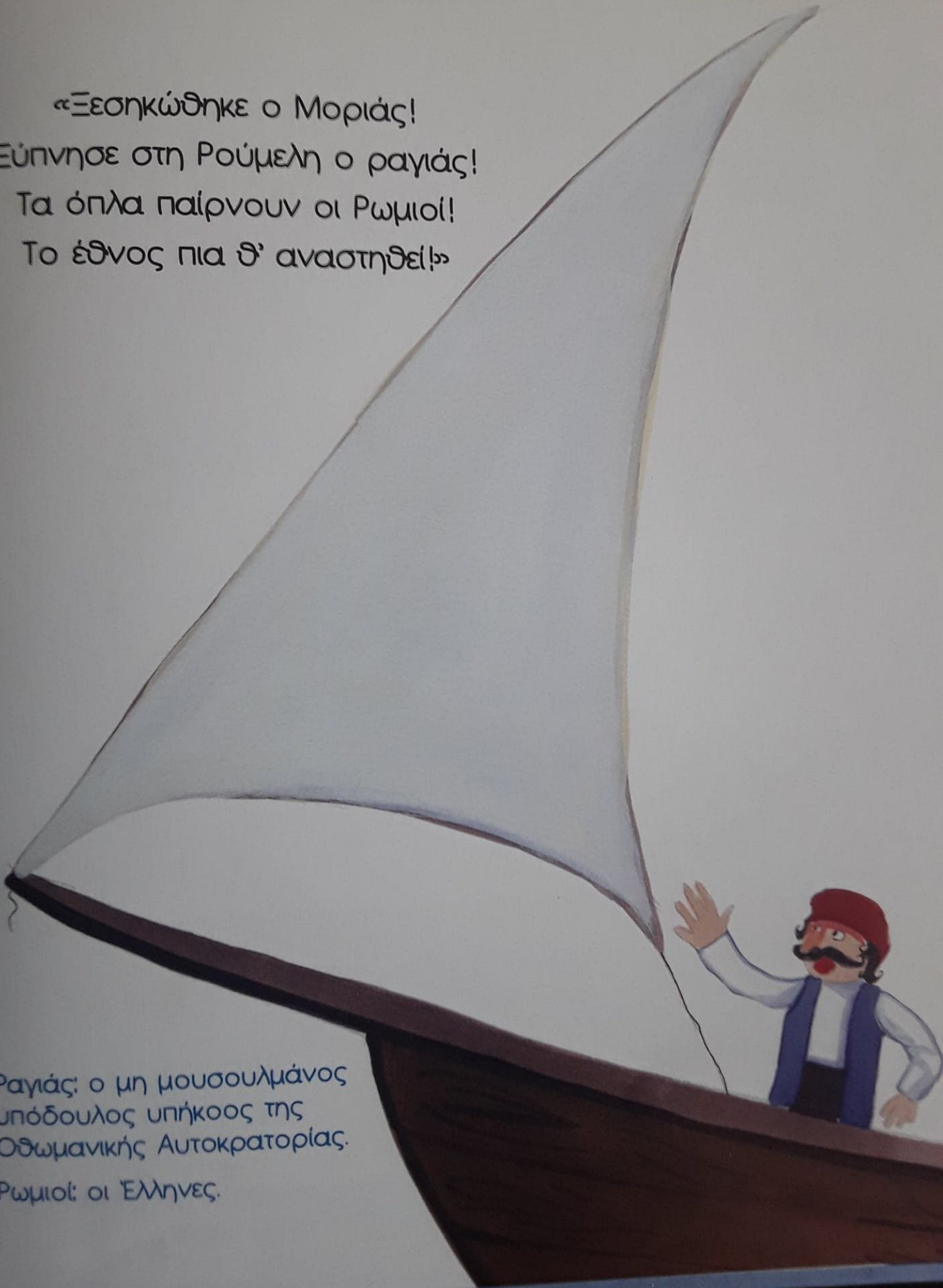

Ανήμερα το Πάσχα του 1821
κι όσο οι Ψαριανοί γλεντούσαν στον λιμένα,
ένα πλοίο με γαλανόλευκη σημαία προσεγγίζει τα Ψαρά,
μήνυμα φέρνει λευτεριάς, ελπίδα σ' όλους και χαρά.

«Ξεσηκώθηκε ο Μοριάς!
Ξύπνησε στη Ρούμελη ο ραγιάς!
Τα όπλα παίρνουν οι Ρωμιοί!
Το έθνος πια θ' αναστηθεί!»

Ραγιάς: ο μη μουσουλμάνος
υπόδουλος υπήκοος της
Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.
Ρωμιοί: οι Έλληνες.

Έτσι ξεκίνησε η επανάσταση στο μικροσκοπικό νησί,
κανείς δε σκέφτηκε πως είναι μικρός με τον Τούρκο για να λογαριαστεί.
Γιατί αυτοί είχαν στρατό μιλιούνια, στόλο τεράστιο και ισχυρό,
μα την καρδιά δεν είχαν, το δίκιο που σε κάνει δυνατό!

Κι έτσι, άρχισαν οι Ψαριανοί στα τούρκικα πλοία τις επιδρομές,
να τους κόψουν θέλαν προς τον Μοριά τις διαδρομές.
Όταν, μάλιστα, έβαλε φωτιά ο Παπανικολής σ' ένα τούρκικο πλοίο στην
ρεσσό, ξεθάρρεψαν όλοι, να δουλέψουν θέλαν με τη φωτιά σε πυρπολικό.

Παπανικολής: Ψαριανός μπουρλοτιέρης.

Σε πυρπολικό είχε διαλέξει να δουλεύει και ο Κωνσταντής,
όπλο το έβρισκε μοναδικό, είχε ορμή βροντής.

Πυρπολικό:

παλιό πλοίο γεμάτο εύφλεκτα υλικά.
Αφού το πλήρωμα το αγκίστρωνε
στο εχθρικό πλοίο, του έβαζε φωτιά
και το εγκατέλειπε πριν εκραγεί.

Όταν, λοιπόν, αρχίσαν οι Τούρκοι της Χίου τη σφαγή και τους αμάχους δεν προλάβαιναν να φυγαδεύουν οι Ψαριανοί, σκέφτηκε σχέδιο παράτολμο και φοβερό, τέλος για να βάλει στο ανήκουστο κακό.

Στο λιμάνι της Χίου θα πάμε ν' ανατινάξουμε τη ναυαρχίδα, κι εσύ, Πιπίνε, φωτιά θα βάλεις στην αντιναυαρχίδα!

Ανδρέας Πιπίνος:
μπουρλοτιέρης.

Νύχτα διάλεξαν χωρίς φεγγάρι,
βάλαν τα όπλα στο ζωνάρι,
σηκώσαν όλα τα πανιά
και τη σημαία πίσω μια σταλιά.
Και κίνησαν τον ναύαρχο Καρα Αλή ν' ανατινάξουν,
το πλοίο του μες στο λιμάνι να το λαμπαδιάσουν.

